

ЗМІСТ

Автобіографія	5
Ангел.....	14
Браття (Давня мелодія)	18
Басараби	20
Вечірня година	31
Виводили з села.....	35
Вістуні.....	38
Вовчиця	42
Воєнні шкоди	45
Вона — земля.....	50
Гріх.....	54
Гріх.....	58
Давнина	61
Дід Гриць	68
Діти	73
Діточа пригода.....	75
Дорога	78
Дурні баби.....	81
З міста йдучи	84
Засідання	91
Злодій.....	99
Камінний хрест	108
Катруся	122
Кленові листки	128
Лан	139
Лесева фамілія	140
Лист.....	143
Людміла	147
Май	150
Майстер	155

Мамин синок.....	159
Марія	164
Мати.....	175
Моє слово	178
Нитка	182
Новина.....	184
Озими́на.....	187
Осінь	190
Палій.....	194
Підпис.....	211
Пістунка.....	215
Побожна	217
Портрет.....	220
Похорон.....	222
Роса.....	224
Сама-саміська	227
Святий вечір	230
Серце	235
Сини	238
Синя книжечка.....	245
Скін.....	248
Слава-Йсу.....	251
Сон.....	255
Стратився	257
Суд	261
Такий панок	269
У коршмі.....	275
У нас все свято.....	278
Червоний вексель.....	283
Шкільник	287
Шкода	291
Могитурі	294

АВТОБІОГРАФІЯ

Мій батько Семен та мати Оксана повмирили та ще мої сестри — Марія (старша від мене на два роки) та Параска й мої братики — Юрко та Володимир. Від мачухи живуть тепер чотири сестри та один брат. Моя жінка, Ольга з Гамораків, умерла на початку року 1914 й оставила мені трьох хлопців: Семена, тепер університетського студента, та Кирила й Юрка, гімназистів у Коломиї. Я лишився вдівцем. Це минуле й теперішнє моєї родини в числах.

* * *

Я вже дитиною знав із розмов моїх батьків, що маю йти до школи. Мій батько, як заможний мужик, жив близько з місцевим поміщиком Йосифом Теодоровичем. Це був на свій час гарний чоловік, приятель селян, учасник повстання Гарібальді та польського року 1863. Він і намовив батька давати найстаршого сина до школи. Підставою було те, що хлопець дуже добре «бравси очинашу». З тими «очинашами» був для мене й сестри Марії великий клопіт. Мати по буднях тяжко працювала, і коли ми ввечері пригнали товар¹ з поля, то зараз засипляли, і нас не могли добудитися до вечері, а вже говорити вечірні молитви під проводом матері не було сили нас примусити. І моя бідна мама знайшла на це таку раду. Кожної неділі перед вечором проводила нам сім предовгих

¹ Товар, товарина — худоба. (Тут і далі прим. ред.)

молитов, щоб стало до другої неділі. Клячати було тяжко, і по довгих торгах мати дозволила нам брати під коліна кожушанку. По молитвах ми діставали нагороду: або книшників, або букату цукру. На вигоні ми бавилися з дітьми до ночі. Такий був клопіт із Богом, та далеко гірше з чортом. У нас було багато наймитів, старших і менших, і я з ними жив усе в найбільшій дружбі, виносив їм батьків тютюн та все те, що вони просили. Зате розказували багато казок та показували місця, де ночують відьми, опирі, де являлися мерці, а де сиділи правдиві чорти.

— Ти лиш прикинься, що спиш, та чикай так, аж твоя мама буде йти спати, то напевно побачиш, як вона в мисочках лагодит чортам несоленої страви.

Своєю дорогою, я ніколи не міг дочекатися, щоб моя мама йшла спати, бо все скоріше засипляв і не бачив нічого. До своєї матері я мав жаль, що вона опікується такою поганню, і трохи не розумів її побожності, від якої мене так боліли коліна. Та найгірше було, як мій тато спровадив до стодоли киратову молотілку. Тоді в stodолі наплодилася така сила чортів, що вночі прохожі далеко обходили наше подвір'я. Мені, малому, стало так тісно, що я навіть удень не мав місця до забави, бо всюди кишіло від дідьків та відьом.

Врешті, я плакав і зважився мамі сказати, щоб не кормила ночами чортів, бо вже з ляку не можу показатися на двір. Мати розповіла все це батькові, він мене розпитав про все й ганьбив наймитів, що «так дитину страшіють». Я і в сільській школі, як там мене дали на науку, находив багато чортяк, і моя мама

ходила до вчителя та просила, щоби він своїм учням роз'яснив, що в школі ніякої нечистої сили нема.

Вже, може, яких десять літ пізніше ми обидва з Мартовичем їхали до двірця в Залучу, щоби залізницею дібратися до Коломиї, де ми вчилися в гімназії. Нас відвозив Проць, наймит, уже старший. Був вечір, і Мартович, як усе, почав шукати теми до веселої розмови. Процеві розказував, що мій батько, який цілком певно мав приятеля-чорта, дав мені маленького чортика, щоби мені послуговував та помагав учитися та вчителів обдурювати. Цілу дорогу Мартович дуже детально описував Процеві характер, натуру й заняття малого чортика через цілий день і ніч. Весело було з Мартовичем, як усе, та так ми під'їхали до Прута вже ніччю, щоби переїхати брід. Та тут Проць заявив нам рішуче, що як ми обидва перед ним не перехрестимося, і то три рази, то він не поїде у воду. Мартович ревів з радості, і ми мусіли хреститися. То вже всі наші товариші в Коломиї знали на свою радість, як ми переходили Прут.

Із сільської школи в Русові я перейшов до виділової школи в Снятині, який від Русова віддалений 8 кілометрів. Тут уже я почув велику погорду для мене і для всього селянського від учителів.

Тут мене зачали бити, хоч дома мої батьки ніколи мене не били. Скінчивши в Снятині 4-ту виділову, я по фєрїях поїхав із моїм батьком до Коломийської гімназії здавати вступний іспит. Моя мама потихо, щоби батько не чув, намовляла мене, щоби я не вчився і в цей спосіб вернувся назад додому. Жалую й тепер, що матері не послухав. У великій залі першої

кляси польської гімназії в Коломиї ми, селянські хлопці, зайняли послідню лавку. Товариші наші в лакерованих чобітках глузували з нас та насміхалися. Як же ж учитель німецької мови сказав мені: «Idź, tudiu, świnie paść»¹, то ціла кляса зареготала, а професор натуральної історії — Вайгель бив мене тростиною по руках, тому що я не міг досягнути образка з намальованою гієною, бо образок високо причеплений, а я був ще малий. Потім цей учитель своїм прутом підоймив сорочку, яка спадала верх штанців, і показував клясі пояс мого голого тіла. Кляса ревла з утіхи, я вийшов зараз із кляси й пішов на свою квартиру. Під плотом моєї квартири сиділа сліпа жебрачка — Павлина, вона там жебрала цілий день, а вночі моя господиня приймала її на ніч до кухні, і я лише їй одній розповів свій смуток, і вона, щоб мене розрадити, дала мені з торби яблучка та ще кілька дрібних монет на цукорки.

Вечором вона в кухні розповіла моїй господині, що мене в школі спіткало, і зараз написали до мого батька, щоби приїздив, а батько, як приїхав, то скаржив учителів у директора гімназії, а мені справив панське одіння. Видко, що сукно того одіння не було першого сорту, бо я не міг стерпіти запаху того сукна й дуже високо носив голову. Як я появився переодітий уже в клясі, то ураган насміхів стрів мене, так що я ледве дійшов до послідньої лавки. До того часу й відтоді дотепер я не чув більшого встиду, і здається мені тепер, що я був би іншим чоловіком, якби той стид мене не отруїв.

¹ Йди, хаме, свині пасти (пол.).

Від баби Павлини я довідався, що десь коло нас близько мешкає молода швачка, яка ані в Бога не вірує, ані панів не признає, лиш хоче, щоби всі люди були однакові.

Я, дійсно, вислідив мешкання тої страшної швачки, пізнав її й трохи таки боявся: це була п. Павлик, сестра Михайла Павлика, знана зі скандальних процесів у 80 роках минулого століття для австрійського правосуддя.

Мені кілька місяців помагав учитися Іван Плешкан, старший гімназист із сусіднього села. Він дав мені читати Квітчину «Марусю»; тієї «Марусі», крім перших кількох карток, я й дотепер не читав, хоча тоді дістав за непрочитання книжки доброго ляпаса. Аж у 3 класі перечитав я повість Мирного та Білика «Хіба ревуть воли, як ясла повні». В 2 класі тато умістив мене на квартирі у якогось Томаша. З своїми господарями я сидів у кухні, а дальші дві кімнати замешкували якісь панночки. Я їм приносив пиво та горілку, а вони давали мені цукорки; а як по піврокові відвідав мене вже згаданий Теодорович, то в цій хвилині забрав мене до свого готелю, а господиню Томашеву дуже ганьбив. Я аж геть пізніше дізнався, що мешкав у таємнім домі розпусти. Та все-таки ті нещасні дівчата були ласкаві на мене, далеко ласкавіші, як усі вчителі.

Ще в нижчій гімназії я ближче зійшовся з Лесем Мартовичем та Львом Бачинським. Мартович був надзвичайно здібний. Вже в 4 класі гімназії писав поезії проти вчителів і проти Бога, повні злоби й насмішки. Знов Л. Бачинський був спокійніший

і серйозний, і всі його слова докладно відповідали його вчинкам. Він і тепер, як провідник політичної партії, лишився такий самий і належить до найкращих промовців серед галичан.

З ними я, як менше здібний, товаришував і належав до таємного кружка учнів, які збиралися по передмістях, щоби разом читати реферати та складати гроші на нові книжки та часописи. Бібліотека цього кружка складалася з 400 томів, в більшості українських, а то були й польські, й російські. В 4 класі ми за спільні гроші спровадили два величезні томи Гліба Успенського по-російськи. Не знаю, чи хто з моїх товаришів перечитав Успенського, але я через два роки з ним не розлучався і, хоч дуже тяжко було розуміти жаргон його «Растеряевой улици», то все я його перечитав, і він мав на мене в гімназії найбільший вплив.

Гімназія, крім формального навчання й ворожого відношення до нас, українців-учнів, нічого нам не давала.

Ми усупулися в своє таємне товариство, а як уже трохи підготувалися, то щонеділі й свята виходили читати відчити по читальнях або нові читальні закладати. Наслідком цієї читальняної діяльності було те, що мене разом з багатьома іншими прогнали з Коломийської гімназії, і я вже в 7 класі був у Дрогобичі. Директором цієї гімназії був звісний український діяч 80 років минулого століття Олександр Борковський. Він заходив часто до нас із Мартовичем на квартиру і, бачивши, крім писань Франка і Драгоманова, ще цілу заграничну соціалістичну пресу, дис-